

Arrest

nr. 162 596 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juni 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn in een aanvraag in te dienen in het land van herkomst is lovenswaardig, maar vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart dat hij geen bezittingen (noch van roerende, noch van omroerende aard) meer zou hebben in zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst, al zijn contacten die hij hebben opgebouwd zou verliezen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: psychische problemen); kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de medische behandeling niet zou kunnen worden verdergezet in het land van herkomst.

Bovendien in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 is er t duidelijk een onderscheid gemaakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9bis als een unieke procedure voor de in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene vrij een aanvraag op basis van art.9 ter in te dienen zoals bepaald in art.7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (sinds 1987 onafgebroken in België, hij hier tot 2012 in het bezit was van een verblijfsdocument) en zijn integratie in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001)."

1.3. Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de tweede bestreden beslissing een "*volgbeslissing*" is van de eerste bestreden beslissing doch zij kan in dit betoog niet worden gevolgd. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt immers op afzonderlijke juridische en feitelijke overwegingen. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, heeft dit geen invloed op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing de vernietiging met zich meebrengt van de tweede bestreden beslissing.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker geen middel opwerpt tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota, dit wegens een gebrek aan een middel, is dan ook gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan: "*Eerste middel schending art. 9 bis vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.*"

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend.

Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet verwerende partij, teneinde na te gaan of verzoekers' aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. 7 In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ingediend op 5.06.2015 , onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, door verwerende partij niet werden aanvaard of bewezen bevonden.

Nochtans zijn de feitelijke gegevens waarover verwerende partij beschikt in casu ruim voldoende om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden in deze zaak te besluiten.

Verwerende partij heeft dienaangaande weliswaar een appreciatiebevoegdheid doch mag de grenzen van de redelijkheid niet overschrijden.

In casu is dit wel het geval.

Eerst en vooral had verwerende partij rekening dienen te houden met de algemene heersende situatie in Marokko.

Daarenboven is het duidelijk dat het voor verzoekers thans onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in Marokko in te dienen.

De situatie van verzoeker is thans geheel verschillend van 28 jaar geleden !

Daarenboven schendt verwerende partij met haar beslissing het redelijkheidsbeginsel.

Voormeld beginsel impliceert dat de belangen die bij de beslissing gemoeid zijn, tegen elkaar dienen te worden afgewogen.

Het is nl. zo dat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden de overheid beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft.

Van dergelijke belangenafweging is er in casu geen sprake.

Verzoeker verblijft sedert 1987 (!) in België. Zijn sociale en economische belangen zijn in België gevestigd. Daarenboven heeft verzoeker na 28 jaar geen banden meer met zijn thuisland.

Het is opportuun dat verzoeker opnieuw een legaal verblijf in België verwerft, zoals vroeger het geval was.

Thans is er rechtsonzekerheid in hoofde van verzoeker die juist gezien zijn sociaal-medische situatie nood heeft aan een vaste verblijfplaats.

Daarenboven kan men zich in casu toch de vraag stellen of het redelijk is om van een persoon die meer dan 28 jaar in België woonachtig is, te eisen dat hij zich opnieuw, zij het kortstondig, in Marokko gaat vestigen, teneinde daar een aanvraag machtiging vestiging in te dienen.

Verzoeker heeft na 28 jaar geen enkel belang meer in zijn thuisland ! Hij heeft geen familie waar hij bij kan verblijven tijdens een eventuele terugkeer. Er kan toch moeilijk van verzoeker verwacht worden dat hij aldaar op hotel gaat tijdens een nieuwe procedure machtiging vestiging. Verzoeker heeft niet de financiële middelen om dit te bekostigen. Daarenboven is de stelling van verwerende partij niet correct alwaar zij stelt dat de psychiatrische problematiek van verzoeker niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

2.2.. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een volgsbeslissing van de beslissing dd. 14.09.2015. 8 Het bevel het grondgebied te verlaten is een gevolg van de beslissing die werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Zonder de beslissing tot onontvankelijkheid dd. 14.09.2015 zou er geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt zijn.

Beide beslissingen zijn onmiskenbaar met elkaar verbonden en kunnen dan ook in één verzoekschrift worden aangevochten.

Bij een vernietiging van de beslissing dd. 14.09.2015 dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. Verzoeker betoogt dat verweerder rekening diende te houden met *"de algemene heersende situatie in Marokko"*, doch de Raad stelt vast dat verzoeker dergelijk element niet heeft aangehaald in zijn punt 1.1. bedoelde aanvraag zodat hij van verweerder niet kan verwachten dat hij met dit element rekening

zou houden. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geen verdere duiding geeft in zijn verzoekschrift aangaande *“de algemene heersende situatie in Marokko”*.

3.5. Met zijn overtuiging dat het duidelijk is voor *“verzoekers”* (sic) dat het thans onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.6. Verzoeker poneert voorts dat zijn situatie geheel verschillend is van 28 jaar geleden, maar de Raad ziet niet in tegen welke passage van de bestreden beslissing dit betoog is gericht, laat staan hoe dit betoog dan de betrokken passage aan het wankelen kan brengen.

3.7. De motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij de verplichting op te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn, quod in casu. Noch deze motiveringsplicht noch het redelijkheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij tevens nog de plicht heeft om *“de belangen die bij de beslissing gemoeid zijn”* tegen elkaar af te wegen.

3.8. Verzoeker herhaalt de elementen die zijn zaak kenmerken, met name benadrukt hij dat hij reeds 28 jaar in het Rijk verblijft en dat zijn economische en sociale banden in België gevestigd zijn, vindt het *“opportuun”* dat hij in België blijft, ontkent de motieven die in de bestreden beslissing figureren, poneert het tegendeel en stelt zich vragen bij de redelijkheid van de beslissing. Volgens verzoeker zou een legaal verblijf een einde stellen aan de situatie van rechtsonzekerheid waarin hij nu vertoeft. Met dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekers betoog geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dit noopt de Raad tot een opportuiniteitsonderzoek wat hij niet vermag te doen. Alleszins, de beoordeling van de verwerende partij dat *“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (sinds 1987 onafgebroken in België, hij hier tot 2012 in het bezit was van een verblijfsdocument) en zijn integratie in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).”* is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State oordeelde immers onder meer in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

3.9. Verzoeker poneert dat de stelling van verwerende partij dat zijn psychiatrische problematiek niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid niet correct is, doch dergelijk betoog waarbij hij niet ingaat op de beoordeling van dit element door de verwerende partij, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.10. Met zijn theoretische beschouwingen over artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsprincipe en het redelijkheidsbeginsel toont verzoeker daarvan geen schending aan.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA